

Tatlı Bir Anıydı Silinmeyen İzlerden

– Yazan Adam · 17 Nisan 2014

[Click here to view the original image of 960x720px.](#)

Babam rahmetlik amcamın iki yaş büyüğüydü, fakat amcam, babamın her işine yıllarca koşturmuş ve bu bakımdan da, amcazadelerim babalarının hatırasına olan hürmeti, her zaman gösterirler ve bu konuda kusur etmezlerdi, ayrıca amcalarını da çok severlerdi.

Amcamın büyük oğlu Osman ağabeyin düğüne gidecektik vakit çoktu, Kayseri'den İstanbul'a geldiğim için biraz yorgunluk hissettim, Mahmut paşadaki dükkânın arka bölmesine uzandım, biraz uyumuş olmalıydım ki, gürültü ve gülme seslerine uyandım. Dışarıya çıktım, baktım ki bizim Mehmet ve dükkân komşuları beraberce mum tablalarını kırmaya çalışıyorlardı.

Kalınlığı sekiz santimden aşağıda olmayan, kırka otuz ebadında bulunan, mum kütesine vurarak, kırmaya çalışıyorlardı. Hararet oldukça fazlaydı, iki kişi denedi kıramadı, elleri acımış olmalı ki, ovalıyorlardı. Orta yaşlı biri beni göstererek, Mehmet'e kim olduğumu sordu, amcamın oğlu Kayseri den düğünümüz için geldiler dedi. Adam çok uyanık birine benziyordu, ana doludan gelen yiğitler sıkı olurlar, birde arkadaş denesin demez mi!

Ben zaten şaşkınlığımdan onlara bakıyordum, ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordum.

Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum, Mehmet bana şöyle bir tereddütle baktı, sen bilirsin dercesine sessiz bir şekilde kaldı.

Mehmet'in o masum hali olmasaydı, kesinlikle denemeye kalkmazdım, fakat neye mal olursa denemeye karar vermiştim, hedefim olan mum tabağına yaklaştım, nefes aldım, gücümü topladım, bu arada hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Gücümüm yoğunlaştığı kolumu, dolayısıyla bileğimi tereddütsüz bir şekilde, var gücümle öyle indirdim ki, insanlar daha da şaşırılmış vaziyette bana bakıyorlardı. Maalesef mum kütesi kırılmıştı, Mehmet bana sarılmıştı, bende hiç bozuntuya vermeden köşeme çekilmiştim.

Kimseye söylemiyordum fakat bileğim ve elim iyi ağrımişti, hiç sevinememişim bir müddet sonra ağrı azaldı ve böylece unuttuk gitti. Akşam dükkânı kapatmıştık, herhangi bir mağazaya giderek Mehmet'e takım elbise alacaktık, birkaç yere baktık, sonunda bir yerden, beyaza yakın olan bir renk beğenerek, pantolonun hazır hale gelmesini bekledik ve nihayet aldık.

Nihayet düğün bitmişti, sabah Mehmet beni Ataköy plajına götürmek istiyordu, benim denize girmek adına ilk tecrübem olacaktı. Olur gidelim diyerek ayrıldık, nihayet plaja girdik, üzerimizi değiştik, benim tenim hiç güneş görmemiş olduğundan, adeta bağırır gibi ortadaydı, fakat bu kimin umurundaydı.

Bu benim denize ilk girişimdi, fakat yüzmeyi biliyordum, yılana sarılmamak için öğrenmişim, samırsaklı ırmağında, oysaki yüzmeyi öğrenmek oldukça basitmiş. Öğrenmek için ne yapmışım, Ahmet ten, Mehmet'ten yardım istememişim. Su yüzünde yüzerken gördüğüm, beyaz fıs fıs diye bilinen, beyaz eşyaları korumak maksadıyla aralarına konan, suyun batırmaya gücünün yetmediği nesneyi, karnıma kemerle bağlayarak, kendimi suya atmışım.

Öyle yüzüyordum korkum yoktu, saatlerce sudan çıkmıyordum, yorulmuştum dinlenmek niyetiyle sudan çıktım ki, karnıma bağladığım fıs fıs yoktu. Şaşırdım kaldım, ne zaman çıktığını hiç fark etmemişim, hemen tekrar suya daldım ki, yüzmeyi aslanlar gibi öğrenmişim ve buna da çok sevinmişim, dolayısıyla kendime olan güvenimi tazelemiş ve ayrıca kuvvetlendirmişim.

Plajda rastgele yüzüyorduk, ilk defa bayanları plaj kıyafetiyle görüyordum, ama inanın hiçbir cazibesi bulunmuyordu, rahatsız bile oluyordum. Böyle kendi halimde yüzerken, sırtımdan birisi aniden bastırınca, ilk defa deniz suyunu yutmak zorunda kalmışım. Deniz suyu, biraz tuzlu ve balık kokusunu içinde barındırıyordu, yutmak zorunda kalanlar için, hiçte keyifli olmayan bir durumdu, rahatsız olmuştum, böyle gafil avlanmak, benim hiçbir zaman tarzım değildi.

Sağ olsun amcazadem Mehmet zahmet buyurmuş ve beni sırtımdan suya batırmiş, içimden tamam canın sağ olsun diyerek yüzmeye, o unutana kadar, devam ettim. Suyun içinden giderek ters döndüm ve Mehmet'in göbeğinin altına geldim, belini kavrayarak onu dibe çektim ve bir müddet sonra bıraktım. Mehmet çok korkmuş olarak dışarı çıktı, birazda su yutmuş tabi. Misafir olduğum ve birazda yufka yürek taşıdığımndan, onun kadar acımasız davranamazdım, fakat ilk tecrübem olduğu için bu olayı hiç unutamam.

Artık vakit gelmişti, Kayseri'ye dönüyordum, yanımda hürriyet gazetesinin muhabiri olduğunu söyleyen bir arkadaş oturuyordu, birlikte seyahat ediyorduk. Gecenin bir vaktinde gözlerimi nispeten dinlendiriyordum, saat 03.45 gösterdiği bir zaman diliminde, araçta bir hareketlilik olduğunu, kulağıma gelen farklı ve ahenk siz seslerden fark ettim.

Göz kapaklarımı aralayarak bir baktım ki, ters yönde duran bir araç, yolun ortasına usulsüz durmuş, üstelik uzun farlarını yakmış ve böyle bir vaziyette, el kol hareketleri yapıyordu, telaşlandık, bir şeylerin ters gittiğini anladık. Nihayet otobüs durdu ve biz araçtan aşağıya indik, el ve kol hareketleri yapan adamın, şaşkın bir vaziyette işaret ederek gösterdiği istikamete doğru yöneldik.

Aşağıya baktık ki ne görelim, karanlık olmasına rağmen, bir yolcu otobüsü, yolun kayganlığından, takriben 70-80 metre derinliği bulunan ve oldukça keskin olan bu uçuruma, takla atarak bir çırpıda yuvarlanmış ve sonunda gideceği bir başka yol olmadığından, en dip kısımlarda bulunan sıra selviler dediğimiz, kavak ağaçlarına dayanmış ve böyle bir vaziyette en nihayet durabilmiş.

Aşağı kuytu yerden gelen seslere göre, bağırان, ağlayan, aracın altında kalan ve ölen, o kadar çok insan var ki, ne yapacağımızı şaşırđık kaldık. Böyle vahim ve hazin olaylar karşısında, neler yapabileceğimizi öğreten, herhangi bir sivil savunma kursu almamıştık. Bu bakımdan çaresizlik hat boyuna çıktı, aşağıya inenin tekrar yukarı çıkması mümkün görünmüyordu, çünkü aşırı dik ve bir o kadarda kaygan olan toprak yapısı, çamur olduğundan ayaklar, yer tutmuyordu.

Karanlıktan pek fark edilmiyordu lakin o kadar hızlı ve dik uçuruma, otobüs yuvarlanırken, şiddet ve sarsıntıdan doğal olarak tüm camlar kırılmış. Dolayısıyla, camın boşalttığı çerçevelerden dışarıya fırlayan insanları, farklı yerlere savrulmuş cesetleri görüyorduk. Ayrıca canı yanan, yaralanan, en yakınını kaybeden insanların feryatları, yüreğimizi dağlıyor, içimizi burkuyordu.

Bu dramatik durum karşısında, tereddüt etmeye fırsat dahi bulamadan, yuvarlanarak aracın yanına geldim, fakat durumun aşağıda, çok daha vahim olduğunu, yakinen görerek öğrendim, bu halde ben ne yaparım telaşına düştüm.

Yardıma koştüğümüz arkadaşlarla, yaralıları bir taraftan yukarıya gönderiyoruz, diğer yandan cesetleri bir kenarlara çekerek, aracın makaslarının altında sıkışan, bu nedenle de çok acı çektiği için bağırان, yaralının yanına doğru eğildim. Yaralı yan vaziyette yatıyordu, aracın makası kaba etine oturmuş, kıpırdaması mümkün değildi, öylece bağırarak duruyordu, tek bir çözüm gözüküyor, oda aracın kriko marifetiyle kaldırılmasıydı, fakat ne mümkün, nasıl kaldıracağız, kriko aklımıza geliyor, getirtiliyor ve deniyor fakat son derece yetersiz kalıyor.

Dört kişiyi buraya görevlendirdik, yukarıdan kamyon ve araçlarda ne kadar kriko varsa hemen aşağıya getirmelerini bağırarak söyledik.

Çok acele ederek, yaralıları yukarıya taşımaya çalışıyorduk, fakat o kadar çok zorlanıyorduk ki, gücümüz ve takatimiz kalmıyordu, ayaklarımız durmadan kayıyordu, ama yinede yılmadan bu işi, hakkıyla başarmaya çalışıyorduk.

Hala yukarda şaşkın bir vaziyette bekleyenlere, sesleniyorduk neden hala bakıp duruyorsunuz, niçin yardıma koşmuyorsunuz ve neyi bekliyorsunuz diye kızınca, üç beş kişi dayanamadı aşağıya indi, yardıma muhtaç o kadar insan vardı ki.

Saatler geçtiği halde, maalesef ambulans ve kurtarma ekiplerinden, hiç kimseler yoktu, yaralıları diğer küçük araçlarla sevk ediyorduk, tekrar aşağıya indim, ve bir arkadaşla, sekiz civarında cesedi kenara çektik.

Aracın makasının altında kalan, yaralının sesi kısılmıştı, lakin iniltisi hala duyuluyordu, fakat bu arada yardıma koşan, elinden geldiğini esirgemeyen insan sayısı, diğer araçların durmasıyla daha çok artmıştı. Belirli yerlere krikolar ve halatlar takılarak, oldukça hassas bir şekilde, dengeli hareketlerle, aracı kaldırarak, yaralı insanı kurtarmayı ve aracın altından çıkarmayı başarmıştık.

Bu duruma o kadar sevinmiştik ki, bizlere moral bakımından adeta ilaç oldu, cesetlerin durumunu bir anda unuttuk, anladığım kadarıyla yolcular kıyafetlerinden, genel olarak dar gelirli ailelere benziyordu, öğrendik Kahramanmarař17;a gidiyorlarmış, çoğunun kıyafetleri yöresel izler taşıyordu. Üç saatten fazla bir zaman diliminde orada kalarak, kazazedelerin yardımına koşmaya ve derman olmaya çalışmıştık, biraz faydamız olduysa, ne mutlu bize, en azından vicdanen acı çekmekten kurtulmuştuk.

Bořa söylemediler herhalder1;iyilik yapmak, vicdanı acı çekmekten kurtarır r0;diye;
Hürriyet muhabirinin, aşağıya inmeye tenezzül etmeden, sadece bakması ve hiçbir yardımda bulunmaması, çok garibime gitmişti ve beni oldukça düşündürmüştü.

Kayseri ye nihayet geldiğimde, telefonla haberin özetini izah ederek, olay haberin, ilk olarak bizim gazetede çıkmasını başarmıştım.

Mustafa CİLASUN